

3. Spotkanie pierwsze (październik 2007) - DUSZPASTERSTWO POWOŁAŃ

3.1. Dar i tajemnica powołania

Powołanie kapłańskie jest darem Bożym. Jest to dar dla całego Kościoła, dobro dla jego życia i misji. Kościół przeto winien chronić ten dar, cenić go i miłować. Kościół ponosi odpowiedzialność za narodziny i dojrzewanie powołań kapłańskich. Dlatego aktywnym podmiotem i animatorem duszpasterstwa powołań jest wspólnota kościelna w całej swej różnorodności: od Kościoła powszechnego do Kościoła lokalnego i – dalej – do parafii i każdego członka Ludu Bożego.

Istnieje dziś szczególna konieczność, aby rozpowszechniło się i utrwaliło przekonanie, że troska o powołania jest łaską i odpowiedzialnością powierzoną wszystkim bez wyjątku członkom Kościoła. Sobór Watykański II bardzo wyraźnie stwierdził, że <obowiązek budzenia powołań ciąży na całej społeczności chrześcijańskiej>.

Pytania:

1. Środowiskami powołań są dzisiaj: rodzina, Kościół (parafia), grupy, ruchy i stowarzyszenia religijne świeckich. Jak wypełniają swoje zadania? Czy przez:
 - a) pozytywne i religijne myślenie o powołaniu;
 - b) regularnie prowadzone w parafii modlitwy oraz nabożeństwa i rekolekcje powołaniowe itp?
2. Jaką rolę w budzeniu powołań odgrywają duszpasterze (proboszcz, wikarzy, katecheci, rekolekcjoniści i misjonarze)? Czy jest to świadectwo życia, kontakt z młodzieżą, kierownictwo duchowe, rekolekcje, obecność w szkole?
3. Czy księża, poprzez posługę w konfesjonale, spełniają rolę kierowników duchowych dla młodzieży?

4. Co nie pozwala młodym ludziom usłyszeć głosu powołania?
5. Jakiego rodzaju inicjatywy powinny zostać podjęte przez działające w parafii i diecezji bydgoskiej Stowarzyszenie Powołań Kapłańskich, by zdynamizować pracę tej wspólnoty?

3.2. Życie osób duchownych

Prezbiterzy są w Kościele i dla Kościoła sakramentalnym uobecnieniem Jezusa Chrystusa. Jednym słowem, celem życia i działania kapłanów jest głoszenie Ewangelii światu i budowanie Kościoła w imieniu i w zastępstwie Chrystusa.

Sprawą podstawową w życiu kapłana jest więź z Jezusem Chrystusem Głową i Pasterzem. Kapłan uczestniczy bowiem w sposób specyficzny i wiarygodny w «konsekracji-namaszczeniu» oraz w «misji» Chrystusa (por. Łk 4,18-19). Z tą więzią, kapłana z Chrystusem, łączy się ściśle relacja z Kościołem. Nie są to «relacje» istniejące obok siebie, lecz łączą się one wewnętrznie i nawzajem się przenikają.

Pytania:

1. Jakich kapłanów potrzebuje dzisiaj: świat, Kościół, nasza Ojczyzna, nasza Ziemia Bydgoska, nasza parafia, moja rodzina?
2. W czym powinny się wyrażać kapłańskie braterstwo i współpraca?
3. Co w życiu i pracy kapłanów gorszy wiernych?
4. Jak wierni powinni wspomagać swojego duszpasterza w jego życiu i posłudze?

3.3. Posługa kapłanów

Niewątpliwie sprawowanie posługi kapłańskiej, szczególnie zaś sprawowanie sakramentów, zyskuje swoją zbawczą skuteczność dzięki działaniu samego Jezusa Chrystusa, obecnego w sakramentach.

Pytania:

1. Jak wierni postrzegają swoich kapłanów: jako duszpasterzy czy tylko jako administratorów parafii? Od czego zależy ta różnica?
2. Czy nie potrzebujemy księdza tylko jako człowieka: doskonałego organizatora czy urzędnika, a nie jako duchownego? Czy jego duchowość leży nam na sercu? Jak się konkretnie wyraża?
3. Jak wierni wyobrażają sobie:
 - a) autorytet pasterski kapłana;
 - b) funkcję jednoczącą;
 - c) gorliwość duszpasterską;
 - d) dyspozycyjność duszpasterską.